

Hoşça Kal Ebediyen

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 07 Ağustos 2014

Derin bir iç geçirdi öncesinde kapamadan kapıyı. Kapatmalıydı da, mecburdu terk etmeye. İstenmediği o ortamdan uzaklaşmalı ve gitmeliydi buralardan.

O sevdiği dört duvar, kopamadığı kabuğu, saklandığı o fanus oysa kırıkta artık camı.

Çiçeklerini de bırakacaktı, gözü gibi baktığı o balkon: Kumruların mekanı, isyanlarını boşalttığı ve sayısız kere sigara içtiği gün batımında.

Korunaklı dünyası her nasılsa göze batmış ve yadırganmıştı.

Yerde tepe taklak yuvarlanan bir kaplumbağadan yoktu asla farkı. Başarmışlardı nihayetinde ve koparmışlardı ruhundan bileşkesi olan vücudunu.

Sığıdığı kadar eşyasını koydu valizine, sığıdığı kadar doldurdu çantasını o eski yüzlü, sararmış kitaplarla. Çok şeyini de atmıştı ayrıca. Kolay mı yıllarını vermişti bu mekana. Sanrılarını kollamıştı hatta elden geldiğince. Olsa olsa hayallerdi sanrı gözüken, olsa olsa yitip giden yıllarıydı.

Defalarca karışladı evi, bıkmadan usanmadan.

Tozunu, küfünü bile özleyecekti kiminin hakir gördüğü o küçük dünyasının.

Engel olamadı göz yaşlarına, izin verdi aktığı kadar aksın. Hiç umursamazdı da üstelik. Eğer ki sessiz ve yoksun hayatı birilerine fazla geldiyse yüksünmezdi de ağlamaktan.

Katmerli bir yok oluştu onunki, uzun bir yolculukta başka dünyalara açılan.

Peyder pey tükettiği ümitleri artık iyice kaybolmuştu.

Anlamı da farklıydı onun için anlatımı da. Zira kanıksanmamıştı düş ürünü sanrılar belleyen zihniyetlerce.

Kaçıp sığındığı yuvası. Yuveyi dişi kuş yapsa da dişisi de erkeği de oydu o yuvanın.

Neşesi de hüznü de tek kişilikti.

Varıyla yoğunla ne varsa koruyup kolladığı.

Dili olsa da konuşsaydı şu duvarlar, renk renk ve güneşin ince serzenişi gökyüzünden ona uzanan. Ruhu olmazdı oysa nesnelere ne de dili. Tadı da olmazdı...

Hayır, hayır öyle bir olurdu ki. Dilinde kalan tat artık acıydı. Ruhu çoktan karışmıştı bu mekana üstelik. Ayrıca dili de vardı sadece onun anladığı ve gönülden hissettiği.

Ne yarınlar önem arz ediyordu artık ne de geride bıraktıkları. Külliye hüsranın cebelleştiği o boşluk ve karşılığında tüketilen ne varsa.

Ağırdı yükü çok ağı hem de...

Sonsuzdu oysa bellediği hayat. Kala kala saniyeler kalmıştı oysa elinde kuru bir hoşça kal demek için.

Çok savaşmıştı üstelik bilinenden de öte. Çok emek vermişti ama saniyeler ile sınırlı kalmıştı son demi bu kabusu dönüşen rüyanın. Bitimine ramak kalmıştı ve bir an evvel de bitmeliydi.

Ya o ya yokluk.

Ya elveda ya da hiçlik.

Kıpırtıları da sona erdi mi artık tamamen hazır olacaktı yeni dünyasına. Çoktan nihayetlenmişti de üstelik kıpırtı diye addettiği.

Basmaya kıyamazdı yerlere şimdi lastik tabanlı ayakkabılarıyla tekmeler savuruyordu dört bir yana uçmuş kalıntılara.

Anıtı ebediyete intikal etmişti an itibarıyla.

Ne pişmanlık ne de isyan. Sadece sessiz bir kabulleniş uzun süredir ertelediği üstelik.

Vakti gelmiş yeni bir devranın onu bekleyen o huzurlu ortamı yaşadığı bunca eziyetten sonra.

Somut, elle tutulur hiçbir bahane olmasa da ömrü çalınmıştı.

Giriş, gelişme ve sonuç. Ama haricindekilerin tayin ettiği bir son. Sonlandırılmış bir döngü, mecbur bırakıldığı. Soyut bir varlık anlaşılma ihtimalinin olmadığı.

Ne bir terk ediş ne de sona eren bir rüya.

Olsa olsa yönü tayin edilmeye muktedir olmayan bir seyrin, bir dönemin sonu.

Kıpırtıları tamamen nihayetlenmişti bu boşluğa boş gözlerle bakarken.

Yoktu artık ama var olacak mıydı yeniden? Kim bilebilir ki?

Seyreldi bakış açısı. Dona kaldı o şevk dolu umutları.

Yeniden doğacaktı, doğmalıydı da. Hep doğmuştu bu güne kadar. Sancılı bir doğum olacaktı yine hem de hiç olmadığı kadar. Olmalıydı da. Mecbur bırakıldığı ve yer almadığı bu düzenek yasaktı ona hiçbir kuralı ihlal etmediği halde.

Son bir tekme savurdu tüm hıncı ve öfkesiyle.

Tek damla yaş dahi düşmedi gözlerinden kapıyı çekip giderken.